

Fyra vackra
Ungdoms-Sånger.

1. Den åttafaldiga mörderstan.
 2. Bröllopsång.
 3. Unglingamarsch.
 4. Ungdomsminnen.
-

Utgifna af
Franz August Kaelius.
(Öfversatt af författaren.)

Helsingfors,
på Utgifsvarens förlag,
1874.

1.

Den åttafaldiga mörderskan.

Swårt är att finna läfedom
För synders djupa får.
Blott den som tidigt ber om nåd,
En sådan läfedom får.

Öwar söndag än predikas här
Uttur Guds helga ord,
Hur det med wilskomme går
I syndens legohjörd.

Wårt folk i Norden borde ren
Bemärka det i tid
Att engång Herrans gissel skall
Förbittra syndarns frid.

Du skall din nästa dräpa ej,
Dess blod ej gjuta ut;
Ty uppå ewighetens strand
Det hämnas skall till slut.

Så öf förmanar Herrans lag
Med hot och huldrift råd.
Den manar öf från syndens wäg
Till ånger och till nåd.

Men det ser ut som wille man
 All sedlighet undfly,
 Och se'n beskmer nedsjänka sig.
 I syndens djupa dy.

Olysthet och det hemiska mord
 Förloftas här alltmör.
 Männ' Finland åter sträfwar fram
 Till hednamörket ner?

Mordscener man beskriwit har
 I Finland ofta ren;
 Men aldrig något än så hemstt,
 Som denna mördarscen.

Det en försträcklig warning är
 För Finlands unga mör,
 För dem af landets ungdom oö,
 Som sådant wederbör.

Att ej den lede finge mer
 Beherriska dem så stort,
 Som quinnan Alexandra har
 I Lojo Nummis gjort.

Hon födde barn, men lät dem ej
 Af lifwet glädja sig,
 Och derför städse ansedd war
 Hon kyl och jungfrulig.

Så föttets falska lust och flärd
 Förnöjde hon alltmör

Och sina offer gömde bort,
 Så att dem ingen ser.

Hon glömde att ett öga finns,
 Som allestädes ser,
 Om hon sitt offer sänte än
 I djupa hafwet ner.

För henne en begravningsplats
 War ladugårdens wind;
 Der multnade des offer små
 Med tidigt bleknad lind.

Twå första foster af sin lust
 I höljans samm hon bar.
 Så mycket som tigrinnan ej
 Hon modersömhet har.

Det sista offret af ett hat,
 Hvars life ingen wet,
 Först hypade i dagens ljus
 Den hemiska hemlighet.

Från byråådan höjde sig
 En blodig wältnad fram.
 Den ättonde jag är, det strel,
 Af dina offerlam.

Och samwetet som stumrat godt
 På mången hemlighet,
 Nu wältnade och henne twang
 Framte sin brottslighet.

Hon tårars flod och perleband
 Af jern till lön erhöil,
 Och trykthetsflöjan ned i stam
 Som salnad afsa föll.

Om Finlands jungfrur taga det
 Till warningsord åt sig,
 Det är för denna enkla sång
 Den bästa lön för mig.

(Bearbetning från fiskan af Sampo.)

2.

Bröllopsång.

Föreningsfesten firas gladt af dessa två,
 Som i hvarandras famn all sällhet njuta få.
 Och vänners krets, som samlats i den glada lag,
 Uttömma minnets stålar på des bröllopsdag.

I dansens hvirvel lifvets qual förgätas nog,
 Då talten på violens strängar spelnan slog,
 Och bröst mot bröst rätt mångt ungt och lifligt par
 Betänka sina egna glada bröllopsdar.

Men rodnaden betäcker tärnans lifjesind,
 Fast kärleken beherrskar hjertat, öm och blind;
 Dock vägen är ej lång från blyga hjertats blund
 Till ordets makt engång i hennes purpurmund.

Så tändes första kärleken i hjertat då,
 Och mången bröllopsfest beredes der alltså.
 Sålunda öfas menstfösläktet småningom,
 Då kärleksguden, öm och yr, tillstades kom.

Befruktad ältensskapet fostrar plantor små,
 Naturen det vill immerfort åt dem bestå.
 På detta bröllop hoppas man, att snart igen,
 Man på en dylik glädjefest får skåla än.

Derföre, ynglingar! uttalen fritt i dag,
 Er tanke till er älskade — ert hjertelag
 Görn fremlingen bortför er kärleks föremål,
 Den tärnan, hvitkens blick war edert enda mål.

Du engång bittert ångrar, om du fölar dig,
 Du gråter tårarfloder om det wisar sig,
 Att du förhalat med din sällhet är från år,
 Och sáfångt så upplefwat lifvets sköna vär.

Ty ålderdomen dig upphinner innan lort,
 Då hoppets alla ljuswa blommor wisna bort.
 Om äfwen du en makt kan erhålla då,
 Hvem wet, om ordbd mer du hunnit henne få.

Naturen konste barn dig ännu unnar då,
 Men åldrig är du att uppfostra dessa små.
 Sjelf stödd behöfwande, för dig omöfligt är,
 Att flydda barnet, som, så spääd, ditt stödd begär.

Naturens ordning klandrar du kånhända då,
 Och först, men sent, påminner dig mitt råd ändå:

Det bättre är att blifwa gift i unga år,
Att njuta kärleksnjen i din lefnads wår.

Ej mera will min sårdomskram jag bjuda ut,
Men blott betrakta denna minnesfest till slut,
Der twenne blifwa ett som äkta lagen bjöd,
Hwarandra älskande i lifwets lust och nöd.

De gifwit sådant löfte åt hwarann, och wi
Lyckönska dem, att trofast blifwa deruti.
Det är så skönt att se och höra dem till slut
I lita trofast kärlek hafwa andats ut.

Dy enighet och kärlek uti lifwet kan
Förfötma gallan, göra bördan lätt, och man
Kan se wälsignelsen i deras lugna hem
Och himlens englar ser man troget leda dem.

Om bittra ödet dem förföljer mellanåt
En trogen kärlek gör det lätt på deras stråt.
Derföre fröjdas man i dag, ty sällheten
Förkunnar dem den ewigt trogna kärleken.

(Övers. fr. fustan af Sam p. o.)

3.

Ynglingamarsch.

(Melodi: Björneborgarenes marsch.)

Under tunga bördan af
De forger, som betrycka ynglingarnes ungdoms-
yra hjerta,

Sjunker ofta nog i qwas
Det hoppet, som ett swärmisskt wäsende dem gaf.
Sucken tränger sorgsen ut
Ur deras bröst och bringar dem en namnlös,
outfäglig smärta,

Som förbittrar hwar minut
Af deras lif och kansle störtar dem till slut.
Ynglingasjäl!

Hwad är det dig betröder?

Swärmande wäl
Du dig förgäten tyder
Utaf lifwets sköna wår

Och att der ingen hjertesfröjd dig återstår.

Om dock dig swärmeriet ryder
Ej med sig längre i de dystra tankars natt,
Finner du wäl förwaradt fröjders skatt
Och aldrig smärtan mer har sig på sinnet satt.

Kom ihåg det sköna land,
Som har och fostrat och som gifwit våra fäder
fröjdens gåfwa.

Här i döblighetens strand
 Vår fader Adam med sin Ewa satt ibland
 Rosor i den gröna dal
 I paradisiskt ofskuld att sin första ungdomsfärlet
 loswa.

Här bland fröjder utan tal
 De sutto fordom i naturens blomstersal.
 Abel och Seth
 Samt alla deras söner
 Wittna nog det,
 Att hjertat hugnad röner,
 Om wi taga lifwet, som
 Det hwar och en i deras stånd tillhandakom.
 Att of vårt eget land belönar,
 När wi med allwar verka för des sanna wäl,
 Det of bewisar Mose werl jemwäl
 Samt Enoch, Aron och så mången trofast sjä.

Här är detta egna jord!
 Vårt öga ser det här, och ifrån intet annat jord
 i werlden

Är än någon yngling spord
 Så minneswärd, som de i skriftens helga ord.
 Adam war på vår planet
 Samt Moses ide heller i en stjerna på den
 wida färden,

Enoch, Elias och Seth
 Ej på Saturni eller Martii lustighet.
 Frälsaren war,
 Som yngling, här på jorden,
 Herrlig och klar

Of föredöme worden.

Derför glade sjunga wi,
 Att samma jord of lätt födas och deri.
 Derför wi aldrig glömma orden:
 På denna jord wi lefwat och wi dö engång.
 Här skall wi sjunga ännu mången gång,
 O jord, vår sköna jord, vår kärlek, sägn och
 säng.

(Öfwerf. se. fästn.)

4.

Barndomsminnen.

O fälla barndomstid jag dig begråter,
 Ty du har flytt, men kommer aldrig åter.
 O fälla tid då jag så lycklig war
 Uti min ungdoms gyllne, glada dar.

Ofta såsom barn jag många gånger
 Lyhönade så gladt till fåglarsånger.
 Ja, det war ofskuld, glädjens ljufwa tid,
 I mitt hjerta fanns blott lugn och frid.

Jag ditt namn må nämna tusen gånger,
 Smt jag nämner det i mina sånger.
 Ja, du är mitt allt på jorden än,
 Far och mor samt syster, bror och wän.

Ja, så skick då med vindens susning
 Dit en helsöning med en öm förtjusning.
 Glömma allt jag kan, men aldrig dig.
 Nä du aldrig, aldrig glömma mig.

Barndoms sälla tid uti ditt slöte
 Kände mig glad vid sångens möte.
 Än med lefar, än med fröjd och sång,
 Roar mig så mången, mången gång.

Nu farväl! de glada barndomsdagar,
 Ingenting ifrån mitt minne jagar.
 Nu vid dig mitt enda fröjd jag har,
 Uti dig jag glädjens fana bar.